

Sagen er, at denne dagsorden går ud på at pålægge amter og kommuner at udlicitere til private firmaer, organisationer osv. Vi siger: Nej, det må de diskutere derude. I kan snakke med jeres kommunalrødder i stedet for at gå den omvej at bede os om at pålægge de konservative kommunalrødder, hvad de skal gøre. Det kan de selv finde ud af. Det håber vi da.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er jo en interessant diskussion, vi har haft, bl.a. om, hvorvidt udliciteringen af offentlige drifts- og anlægsopgaver er gået i stå eller den ikke er gået i stå. I det statslige regi udliciteres 75 pct. af alle anlægsopgaver, og på driftsområderne i staten er det 17 pct. af opgaverne, der bliver udført af eksterne konsulenter.

I kommunerne og amtskommunerne er det det politiske niveau og flertal i det pågældende amt eller den pågældende primærkommune, der afgør, om man kan udlicitere, eller om man ikke kan, og det synes jeg har været lidt overset i debatten her i dag, måske lige undtagen i det sidste indlæg her.

Det er siden midten af 1980'erne faktisk gået meget fint i den kommunale verden. Der er mange kommuner, der ikke længere har fine fornemmelser, hvis det viser sig, at kommunerne kan få ydelserne bedre og billigere andre steder end ved at lave dem selv. Kommunerne har længe været klar over fordelene ved at udbyde f.eks. større anlægsopgaver på det tekniske område.

Dér, hvor jeg kommer fra, er f.eks. driften af de kommunale renseanlæg overladt til et privat firma, der også har overtaget det personale, der driver anlæggene. Jeg vil lige bemærke her, at personalet – det drejer sig om fem SiD'ere – blev ansat i det private firma på funktionærlignende vilkår og i øvrigt fik en glimrende uddannelse oven i den, de kom med i forvejen. Kontrolopgaverne bliver udført af amtet, kommunen betaler sine driftsudgifter til det private firma, og det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for miljøet. Det fungerer strålende.

Sådan som vi ser debatten om udlicitering bølge frem og tilbage, er det imidlertid ikke anlægsopgaverne fra det tekniske område, der har påkaldt sig den største interesse. Debatten har handlet om, om man f.eks. kan lade kommunerne udbyde hjemmehjælpsopgaver eller købe nogle knæ- og rygoperationer på privat-hospitaler.

Det synes vi i Det Radikale Venstre godt man kan på nogle ganske bestemte betingelser. Udlicitering er en metode, der først og fremmest skal sikre, at opgaven udføres godt og billigt. Udlicitering eller udbud er ikke i sig selv et middel til at mindske den offentlige sektors størrelse, sådan som nogle gerne vil.

Pointen er, synes vi, at udlægning af opgaver skal følge nogle spilleregler. Der skal politisk opstilles nogle kvalitetsmål for, hvordan opgaven ønskes løst. Kvalitetsmålene skal kontrolleres. Den offentlige forvaltning, der udbyder opgaven, skal selv have lov til at byde med. Og ansvaret – og det er faktisk det allervigtigste – er i den sidste ende politikernes. Og hvis det herefter viser sig, at private firmaer kan gøre arbejdet lige så godt og billigere, jamen så er det fint, så kan staten eller amtet eller kommunen vælge det.

Vi mener for eksempel, at udbud af opgaver er en god måde at puste det offentlige system i nakken på, når man samtidig beder dem om at byde på deres egne opgaver. I mange tilfælde viser det sig, hvor godt og konkurrencedygtigt det offentlige system er, og hvor mange fordomme der hersker om det offentliges udførelse af opgaverne. Det kan også være modsat. Der er bestemt eksempler på, at det offentlige system udfører opgaverne for dårligt eller for dyrt, og så skal systemerne og bureaukratierne selvfølgelig holdes til ilden. Der skal helst røres i gryderne hele tiden, så kvalitetsbevidsthed og omkostningsbevidsthed følges ad. Her er udlicitering og udbud gode instrumenter. Det kniber dog nogle steder med at forstå det dér, hvor man dyrker udbud og udlicitering for ideologiens skyld.

Det dagsordensforslag, V, K og Z har fremsat, kan vi ikke støtte.

For det første mener vi, som det er sagt tidligere, at udlicitering og udbud – i hvert fald hvor det foregår i kommunerne – er noget, staten ikke skal blande sig i.

For det andet mener vi, at de enkelte ministerier og styrelser og deres politiske chefer har ansvaret for driften og for, at den foregår så billigt som muligt på deres område. Ellers har jeg forstået at finansministeren og Finansministeriet nok skal vide at fortælle fagministrene, hvordan man kan spare i budgetterne, bl.a. ved udbud.

For det tredje mener vi ikke, at Folketinget skal blande sig i, hvad amter og kommuner udbyder eller udliciterer. Det er deres egen sag. Vi kan have svært ved at forstå, at et amt ikke